

gjort några häpp på tufworna, för än han blef warse en Cameleont som kröp emellan gräset — „du här, ibland Herdarna! du slatwarnos sinnesbild, lyd mig, skynda dig tillbaka till staden; ingen annorstädes, men framför allt wid Häkret kan du göra lycka: jag har också någon försäkerhet och jag försäkrar dig om all framgång i werlden.

„Min wän! svarade Cameleonten, jag har kanske bättre än du lefwat et slags präktigt lif, opfödd wid Häkret, want jag behändigt nog Gustens förroende, och genom mitt konstiga språk war jag tillflug nog för at bedraga — jag letade in i innersta själen hos Hämmannen, jag studerade hans swaghet och jag förstod så smickra, at qwinsolkken framför allt berömde min sticklighet och mitt förstånd.

Men Jupiter som ransakar hjertat, som hatar skåmsstycken och som straffar det hwad människor belöna, han förstörde i en blink hela mitt hopp och dömdo mig at kråla så här i uvelhet och fattigdom: Allt sedan, är jag som en flygting på dessa fälten; i en ganska olika ställning emot dig! åtminstone åter du dageligen dina goda mål, då jag tillika med dem jag smickrat och berömt blott lefwet af lust.

A n n o n c e.

Completta Exemplar inbundna af Processen emellan Högw. Herr Hofv. Comm. och Riddaren af Konal. Maj:ts Swärds- och Wasa Orden Gerner, och nu mera Lund; samt de märknärdiga Protocoller derom inför Hans Konalig Maj:stätt på Gripsholms Slott, finnas i Boklödan wid Posthuset — där finnas äfwen alla löfliga Nummer af Wälsignade Tryckstribeten, hwilkens Auctor råtnar för en heder och en winst at så Stycken insända som han skal införa med samma Skydsamhet som hittills.

Stockholm, tryckt hos Carl Stolpe, 1781.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 44.

Stockholm, den 11 October 1781.

Menalcas och Alexis af Geslaer.

Menalcas war gammal, 80 åra ålder hade gjort honom luvande, det Silfwer hwita håret skylde hans hjäsa, skägget föll neder i buklar på hans bröst, och en staf i handen understödde de halvande stegen, — liksom den, som efter en Sommar dags arbete går at hwila sig wld astronswalkan, tackar Gudarna och insomnar, så åfwen Menalcas, han hade helgat sina åfriga så dagar åt Religionen och lugnet: ty han hade arbetat, hela hans lifstid hade lyst af goda gjerningar, och nu innogi sig glad och nögd, åfbidade han i stillhet grafwens sömn. Denna Ådriga såg wälsignelsen utguten åfwer sina barn, och barnabarn, han hade skänkt dem talrika hjordar och wäpande parker. — Intagna af en ån oro, besittade de sig at försötma hans dagar, och at berata alla de omförrger deras barndom kostat honom, en skyldighet i åftagen, som Himlarna åldrig annat kunna ån wedergålla, försömmad, som de åldrig annat kunna ån hånmas — Osta sittande i Solgången på tråfkein af sitt tjåll såg:ade han sig åt sin trågårdståppa full af blomster och de måst fruktåbårande tråd, på långre håll, såg han åter åkrar och fåst som loswade den rikaste skjörd, — dår, med en förbindande och glåtlig hånflighet, bad han de förbigående komma til sig, han åshörde ånnu med nöje nyheterna i grannskapet, och roade sig at igenom fråmmandes berättelser låra kånna fråmmande seder och bruk.

Hans Barnabarn, (det kåraste tidsfördrif för hans ålder) lekte stånligt ikring honom. Som Dommare i deras sjöllerier skilde han åltid deras

ras små tråtor, och wände dem at wara goda, milda, och ömma, ej allenast emot nästan, utan äfwen emot det minsta djur.

I de särskilta lefar han lärde dem, blandade sig alltid någon ofonstlad och rörande lärdom, han sjelf sade dem först, huru de skulle göra, och barnen ropade så om, ännu en gång, så snart de wäl fattat det, lupo de med öppna händer om hans hals, heppade af glädje och kyste honom, han smålog och kyste dem igen, — han lärde dem at skära wasspipor och blåsa på dem, han diktrade små wisor som de minsta söngo, och de äldre blåste på instrumenter, en annan gång åter, berättade han en saga för dem, då först, seck man se dem sittande på marken rundt ikring eller utom för stugu dörren, helt upmärksamma med ögonen fastade på Farfar.

En gång, då Menalcas hade fatt sig wid stugufönstret för at opwärmas af morgonsolen, war hans sonson Alexis helt allena hos honom, denna goßen hade ännu ej fyllt sitt 14:de år, Liforna och hälsan som höra til den glada åldern blomstrade på hans kinder, och det gula håret fladdrade i läckar ikring dess oplar, den gamla heders Gubben talte då om den lycksaligheten at göra människor godt, och hjulpa den nödlidande, han bewiste honom at intet nöije i werlden swarade emot det som man kände efter en god och dygdig gärning, intet den wärmande Solen, intet den lysande Månan, ingen ting i denna så förunderliga werlden kan ge oss de känslor som en wälgärning bewist emot den torstiga. Ach min Son! inga ord kunna uttrycka dem, — tårar tiltrade ifrån den unga Alexis ögon, som tockade hans ömma och dygdiga böjelser, Menalcas såg dem med glädje, „Du gräter min son sade han, i det han gaf honom det mildaste ögonkast, säkert har mitt tal allena ej kunnat så röra dig, något måtte wara förborgat i dit hjerta, som gifwit dig denna styrkan.

Alexis tockade tårarna ifrån sina blomsterkinder, men så långt, de woro ändå lika wäta „Ach! jag känner, ja, jag känner at den största lycksaligheten i werlden är ändå at göra godt.

Gubben rörd omskådade den unge Herden, och sade „jag ser på dit ansikte, jag läser i dina ögon, at din själ är rörd och at hon är det af andra föremål.

Alexis liksom förbryllad, slog ner ögat „Min Farfar du talar så wackert och så ömt at jag nog bör gråta.

Jag ser min son! svarade Menalcas, jag ser at du fördöjer mig kanske för första gången i din lifstid, det som slår i ditt bröst, som redan far på dina läppar.

Nå wål! sade Alexis, i det han böd til at quäfwä sina tårar, jag skal säga dig sanningen, men utan dig, hade jag i ewighet gömt det i mitt innersta hjerta, har jag intet just af dig fått lära, at den som stryter af sina wälgerningar är ej mer än til hälften god? intet annat kunde wara orsaken til en tystnad som härledde sig ifrån min tjustwaste känsla — Et lam i min jord hade kommit wisse, jag geef at lera det på bårget, då jag hörde en röst som jämrade sig, jag smög mig så sakta åt den sidan, och jag blef warse en gammal man, han lystade en stor bördä ifrån sina oxlar, kastade den på marken och suckade „jag kan intet, jag orkar intet gå längre, hwad mitt lif är bittert! et uselt uppehälle är hela förden af mitt arbete, det är i flera timmar jag gått wisse med denna bördan, och nu, då Solen bränner som starkast, hittar jag ingen bäck för at swalka mig, intet et träd, intet en buska som bär någon läskande frukt. O Gudar! jag ser ej annat än bärg och öknar, ingen stig som går til min koja, och mina darrande knän swikta redan under mig. — Emedlertid bör jag ej förtwifla, Gode Gudar! ni hafwen så ofta hjälpt mig. Under dessa suckar lade han sig så warsamt neder och säcken under hufvudet, då jag wän at han blef mig warse, lopp det fortaste jag kunde, til wår koja, för at samla en kott af torka och sårsta frukter, jag slog den stora flaskan full med lör mjölk, och skyndade mig tilbaks där jag ännu sann denna olyckliga så sött insomnad — helt sakta kröp jag til honom, satte bredwid hans hufvud kottjen och flaskan, och lade mig sedan bakom en sten. Han wakenade snart, ögat riktat på sin bördä, „hwad sörnen sade han, är ändå för en wälgerning! nu hoppas jag ha krafter at bära, tör hända Gudarna skola leda mina steg til någon källa, eller at jag träffar wägen dit där en gästfri husbonde wil härbergera mig under sitt tak, i det samma, då han war i begrep at återtaga säcken på sina oxlar, blir han warse mjölkjen och frukten, bördan faller ur hans händer — „Gudar! hwad ser jag; den plågande hungern och törsten narrar tör hända min inbildning, utan twiswel drömmar jag, och när jag rätt waken, så har denna glädjen förswunnit, — Wen nej! jag är ju aldeles waken — Gudar! det är wist ingen dröm — han tog då et äpple „jo, jag är waken, hwilken makt, hwilken wälgörande Gudamakt har gjort detta underwerk? det är då för dig, jag

„guter

„guter den första droppan af denna mjölken, och det är åt dig jag hel-
 „gar dessa 2 äpplen, de största och wackraste i hela korjen, ack! anse den-
 „na min årlånsla som et tacksamhets offer, du ser i min Sjal hwad
 „jag är röd, — wid dessa orden satt han sig ner, och åt under det
 „at han sålde tårar af glädje — förnöjd och måttad stod h n åter op,
 „och å nyo tackade Gudarna, som wakade öfwer honom med så mycken
 „godhet, „antingen äro det Gudarna sjelfwa såde han, eller hafwa de hit
 „fört sin egen arbids, en dyrdig dödlig, hvarsföre får jag intet se och öns-
 „samna honom? hwar är du? at jag må tacka dig, at jag må wälsig-
 „na dig! Gudar wälsignen denna Adelmödiga, denna ömsinta och all-
 „hans släkt, med alt hwad han besår, jag är aldeles mått, och det är
 „ännu mycket qwar som jag skal taga hem til min hustru och mina barn,
 „måtte de också äta sig mäta, och tillika med mig wälsigna wår okända
 „wälgörare: — han geck, och jag gret af glädje. Emedlertid, sprang
 „jag i förwåg öfwer bärget för at råka honom, och satte mig där jag
 „tykte han borde komma fram, — han kommer, hälsar mig och säger
 „hör min Son! har du ej sedt någon här i ödemarken med en flaska
 „mjölk och en korg frukt? — men såde jag, huru har du kommit hit?
 „utan twifwel har du gått wisse, här är wist ingen wäg — Ack! ja mitt
 „barn! jag wet ej hwar jag är, och om intet et wälgörande wäsende fräl-
 „sat mig, hade jag redan varit förgången af hunger och törst, — „jag
 „skal då wisa dig rätta wägen, tag hit säcken at jag må bära den, så
 „blir det dig mera lätt at gå — han nekade länge, men jag tog den och
 „förde honom på den wägen, som bar til hans koja.

Se det är det, min Farfar! hvarsföre jag gråter af glädje, alt
 hwad jag gjort har wist intet varit beswärligt eller kostsamt, emedlertid,
 hwar gång jag täncker derpå, så är jag den nöjdaste af alla, tänk då!
 hwad de skola wara lycksaliga som gjort mycket godt i sina dagar.

Menalcas, denna hederswårda Gubben liksom utom sig sjelf af glä-
 dje, kramade då på nytt Alexis emot sit bröst, „Ack! jag stiger utan den
 „minsta oro ner i Grafwen, sedan jag lämnat dygd, ömhet och wälgö-
 „rande qwar i mitt tjäll.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 45.

Stockholm, den 15 October 1781.

Caligula.

Som Prins wid Tiberii huf, sågo de som woro närmast ikring honom redan hans olyckliga böjelser för de sasetligaste laster, han slutade inga andra Regerings Arender än Theatern, sång och dans, och fåfångt blef hans wildjurs hjerta derigenom förbättrat, det tros med sannolikhet at han mördade Tiberius, för at desto förr winna en Thron dit han oppsteg med Roms aldrastörsta glädje och handklapningar, Rådet och Folket gäsmo honom utan minsta förbehåll den högsta makten, och i frid anställes allmänna offer och böner åt Gudarna, han tyktes äfwen förtjena dem upriktigt, med Lärar i ögonen hölt han et äminnelse tal öfwer sin företrädare, gjorde honom den aldraprätigaste begrafning, åter kallade och gaf Råd åt alla Landsflyktiga och olyckliga under Tiberii järnspira som ännu lefde, lante i början aldrig sitt öra til Delatorer, såjandes „jag har ju ingen ting förbätligt gjort, han lindrade Lagarnas strånghet, i stället för at dränka dem, som syndat i nöjen emot naturen, jagade han dem endast ifrån Rom, han minskade Folkets Pålagor, gifmild med förstånd och wärdighet understödde dem som igenom wädeliga händelser förlorat sin egendom, belönte den dygdiga, gaf en stor Summa Pängar åt en Slafwinna, som hwarcken plågor eller sträckbånen kunde förmå at wittna emot sin husbonde, — För så wackra gjärningar, borde Arrestoder refas och han seck dem, han arrangerade med smak och hushållning de wackraste Skådespel både i staden och landskaperna, upbyggde Pompeii Theater som war förut halffärdig, gaf de kostsamaste Färer åt Rådet och Folket hwarwid utkastades Pängar och forgar med bröd och win.

Hittills

